

BASININ KENDİ KENDİNİ DENETİMİ (BASINDA OTOKONTROL)

Murat ÖZGEN

1.)Basın: Dördüncü Kuvvet

Gerek yazılı gerekse görsel - işitsel basın araçları hakkında tartışılabilen olgulardan biri de, bunların ahlaki açıdan tutumlarının ne şekilde olması gerektiği konusudur. Burada sözü edilen ahlaksallığın içeriğinin, hem "toplumsal" hem de "mesleki" olduğunu belirtmekte yarar olacağı kanısındayım.

Genel geçer bir kabule göre, basın hür ve demokratik ülkelerde, "dördüncü kuvvet" olarak adlandırılır. Bu durumda, basının, ki burada hem yazılı hem de görsel - işitsel basın kastedilmektedir, toplumsal platformda önemi ortaya çıkmaktadır.

Ülkemizdeki parlamenter sistem gözönünde bulundurulduğunda, kuvvetler ayrılığı prensibine göre çalışması gereken sistemin bir takım aksaklıklarının bulunduğu görülecektir. Yasama - yürütme - yargı olarak ayrılabilen olan güçlerin prensip olarak birbirlerine müdahalelerinin en az

---

* Araş. Gör., İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümü.

düzeyde olması, bunların her birinin bağımsız olmalarını sağlarken aynı zamanda birbirlerini denetlemeleri açısından da bir kolaylık getireceği açıktır.

Ancak, teorinin pratikle paralel gitmesi, ne yazık ki, her zaman olası değildir. Örneğin, ülkemizde Adalet Bakanı hem yürütmede görev alırken aynı zamanda yasamada da rol oynamakta öte yandan yargının da başında yer alarak yargı kararları üzerinde tasarruf etme yetkisini elinde bulundurabilmektedir. Geçmiş senelerde, İSKİ' de yapılan yolsuzluğun soruşturulması esnasında zamanın Adalet Bakanı'nın yapılan soruşturmaya müdahale ettiği konusundaki gazete haberleri, o günlerde toplumdaki önemli gündem maddelerinden birini oluşturuyordu. Geçenlerde çıkan bir gazete haberinin de ortaya koyduğu gibi Adalet Bakanı'nın yargıya müdahalesinin en somut kanıtı olarak, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyelerinden birinin siyasi baskılardan yakılarak görevinden istifa etmesini gösterebiliriz.¹

Bu durumda basının hiçbir etki altında, kalmadan hür ve demokratik rejimin gerekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda yapacağı eleştirel çözümler ve yaklaşımlar rejimin sağlığı açısından önem taşımaktadır. "... demokratik rejimlerin güvencesi vatandaşların eleştirel katkılarıdır, vatandaşın sözcüsü ise basındır. Bu nedenle, özgürlükçü demokrasilerde basın en önemli kamusal görevi, tüm kamusal yaşantının kontrolü ve kritiğidir.... Etkili bir kontrol ise, kamusal hayatın birbirlerinden bağımsız kurumları tarafından karşılıklı olarak yapıldığı taktirde gerçekleşebilir.... İktidardaki siyasal partilerin bu kurumların üzerindeki değişik derecedeki etkileri, sözü

---

¹ Radikal Gazetesi, 25.4.1997, s.4.

geçen denetim mekanizmasının doğal sınırları içinde kalmasını sonuçlar. Bunun için, modern hukuk devletinde en önemli ve etkin denetim organının özgür ve bağımsız basın olduğu kabul edilir."²

Bu durumda, şöyle bir önerme yapmak gerçeği yansıtacaktır: Hür ve demokratik bir rejim için özgür ve bağımsız basın gereklidir. Burada prensip olarak bu önermenin gerçekleşmesi için hiç şüphesiz basının çeşitli baskılardan uzak olması önem kazanmaktadır. Basın ahlakı konusunda ortaya konulan çalışmaların çeşitli müdahalelerden, özellikle de devletin / hükümetin müdahalesinden bağımsız hale getirilmesi bu konuda hayati öneme sahiptir diyebiliriz.

Yukarıda vurgulamaya çalıştığımız konu, Amerikanın üçüncü Başkanı, hukukçu, 1776 Virginia Bağımsızlık Bildirisi'ni ve aynı zamanda Virginia Anayasası'nı da kaleme alan, bugün Columbia Üniversitesi Gazetecilik Fakültesi'nin önünde heykeli bulunan Thomas Jefferson' (1743 - 1826) ın sözlerinde kısa fakat çok anlamlı biçimde ifadesini bulmaktadır. Jefferson, basının bir ülkede yaptığı toplumsal görevin önemini ayrıca özgür ve bağımsız olması konusundaki fikrini, hükümsüz bir basını, basınsız bir hükümete tercih edeceğini açıklayarak yapıyordu.³

2.)Basın Ahlakı ve Özgürlüğü

Ülkemizde basının yükümlülükleri yasalar çerçevesinde belirlenmiş ayrıca kişilerin mağdur olmaları ya da devletin basın ve yayın faaliyetinden dolayı zarara uğramasının önlenmesi

² Kayıhan İÇEL, Kitle Haberleşme Hukuku, Üçüncü Bası, Beta, İstanbul, 1990, s.92.

³ J. Herbert ALTSCHULL, From Milton To McLuhan The Ideas Behind American Journalism, Longman, New York & London, 1990, s.114.

amacıyla pekçok yasal önlem alınmıştır. Bunlar hukuki bir takım önlemlerdir. Ancak bunun dışında, gazetecilerin uymaları konusunda zorunlu olmadıkları fakat mesleğin önemli bir eksikliğini gideren, tamamlayıcı, yol gösterici olması arzu edilen ve genel kabul gören "ahlak ilkeleri" vardır.

Genel anlamda belirtecek olursak, "Ahlak insanın iç alemine, onun davranışlarının iç sebep ve saiklerine (güdülerine), ilişkindir, sübjektif niteliktedir. Ahlak kural veya ilkesi belirli bir şeyin yapılması veya yapılmaması hakkında insan vicdanının emrettiği görevlerdir... Hukuk ise, dış ve fiziki görünüşten hareket eder. İnsan fiillerini objektif açıdan, yani diğer insanların fiil ve durumları ile karşılaştırarak inceler ve ölçer. Burada birşeyi yapmak veya yapmamak görevi, başkası tarafından konan bir emirden gelir."⁴

Basının üzerindeki baskıların dünyanın her yerinde zaman zaman artan ya da eksilen biçimlerde ortaya çıktığı açıktır. Üçüncü dünya ülkelerini ayrı tuttuğumuzda, ki bugün hala söz konusu baskılar bu ülkelerde devam etmektedir, özellikle bu baskıların dünyadaki faşizm ve komünizm gibi iki totaliter rejimin etkisinin çok fazla görüldüğü, 20. yüzyılın ilk yarısında aşırılıklarını hissettirdikleri görülür. Örneğin, Marksist-Leninist ideoloji basına proleterya diktatörlüğüne hizmet etmesi ölçüsünde belirli özgürlükler sağlarken, faşist Nazi Almanya'sında basın iktidarın emellerine hizmet eden bir araç olarak görülüyordu.⁵

⁴ Mahmut İhsan ÖZGEN, Basın Ahlak Kuralları ve Yasalar, Kardeşler Basımevi, İstanbul, 1988, s.42

⁵ K.İÇEL, a.g.e. , s.24.

Basının, hükümet ya da devletin bazı kısıtlamalarıyla karşılaşması basın özgürlüğü açısından, arzu edilen bir olgu olmadığı kesinlikle açıktır. Değişik nedenler dolayısıyla, basın çeşitli şekillerde baskı altında tutulmaya çalışılabilir, bu doğal ve kaçınılmazdır. Basın ahlak kurallarının saptanması gerekçesiyle de olsa basın dışı güçlerin, ki bunların başında hükümetler gelir, devreye girmesi bu girişimler ne kadar iyi niyetli de olsa bir takım suistimallerin ortaya çıkmasına neden olacaktır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi ahlak esas itibariyle, vicdani ve subjektiftir. O halde ahlak kurallarının uygulanmasının iyi olacağı düşünülse de, zorunluluk söz konusu olamaz.

Bu nedenlerden dolayı basında otokontrol mekanizması yukarıda sözü edilen hükümetlerin, basına müdahalesini önleyecek en önemli emniyet sübabıdır. "Gerek basın özgürlüğünün kötüye kullanılmasını, gerekse devletin basın alanına müdahalesini önlemek (başka bir deyimle özgür ve sorumlu bir basın yaratmak) için sağlanmak istenen denetim 'basının kendi kendini denetimi - otokontrol' müessesesini doğurmuştur."⁶ Batı'da basının otokontrolü mekanizmasını işleten Basın Konseyleri çift yönlü denetim yapmaktadır. "Basın Konseylerinin çoğu şu iki ana fonksiyona sahiptir: Bir yandan dışarıdan yapılan saldırılara karşı - örneğin hükümet yetkililerinden veya güçlü şirket ya da kuruluşlardan gelen - basın özgürlüğünü savunmak ve diğer yandan da mümkün olduğu kadar yüksek düzeyde bir basın ahlakı standartlarını idame ettirebilmek.... Cerberus (mitolojiye göre cehennemin kapısını bekleyen köpeğin adı) gibi iki başını çeviren bir bekçi

⁶ Yasemin Giritli İNCEOĞLU, "ABD' de Basın Özgürlüğü ve Oto Kontrol", Yeni Forum, Kasım 1992, Sayı:282, s.42

köpeği olarak başlarından biriyle yanlış hareket ettiği zaman basına, diğeriyle de basına ve onun özgürlüğüne karşı uyarıda bulunmak üzere havlar.⁷

3.)Basın Şeref Divanı

Ülkemizde basının kendi kendini kontrolü anlamında ilk girişim "Basın Şeref Divanı"dır. Basın Şeref Divanı, adı altında oluşturulan bu kurumun ortaya çıkışını Özkan Tikveş şöyle anlatıyor: "27 Mayıs 1960 Devrimi'nden sonra, Milli Birlik Komitesi'nin basın hürriyetini sınırlayan mevzuatın uygulanmasını durdurması üzerine, bazı gazete ve dergilerde özellikle düşürülen iktidarın mensupları hakkında sorumluluk duygusu ile bağdaşmayacak yayınlar başlamıştı. Bu durum devam ettiği taktirde, basın hürriyetini zedeleyici bazı sınırlamalar konulması zorunluluğu karşısında, Milli Birlik Komitesi'nin de teşviki ile basın için ilk defa olarak kendi kendini kontrol sistemi kurulmuştur."⁸

Basın Şeref Divanı, 1916 yılında kurulmuş olan ve bu alandaki ilk örnek, İsveç Basın Konseyi model alınarak oluşturulmuştur. "Milletlerarası Basın Enstitüsü'nün İsveçli Başkanı Allan Hernelius'un tavsiyesi üzerine İsveç'teki Basın Konseyi örnek alınarak hazırlanan Basın Ahlak Yasası ile bu yasayı yürütmekle görevli Basın Şeref Divanı statüsü 24 Temmuz 1960 tarihinden itibaren uygulanmaya bağlanmıştır.... Basın Şeref Divanı diğer hazırlıkların tamamlanmasını müteakip ilk toplantısını 19 Ağustos 1960 tarihinde yaparak fiilen göreve bağlamıştır."⁹

⁷ Thorsen CARS, "Basın Özgürlüğü", Marmaranın Sesi, Ocak 1990, Sayı:58, s.17.

⁸ Özkan TIKVEŞ, "Basında Kendi Kendini Kontrol Sisteminin Hukuki Yönü", İ.Ü. Hukuk Fakültesi Mecmuası, Cilt: XXXIV, Sayı:1-4, s.192.

⁹ Ö.TIKVEŞ, a.g.e., s.192.

Basın Şeref Divanı'nın yaptırımını olarak saptanmış olan "teşhir" mekanizmasının zaman içinde beklenen faydayı sağlamaktan uzak olduğu görülmüş ve buna karşılık önlem olarak kurumun belirlenmiş olan Basın Ahlak Yasası'na uyacaklarını belirten taahhütnameleri veren basın kuruluşlarının ilan gelirlerinin kesilmesi yoluna gidilmiştir. "1964 yılında 195 sayılı Basın-İlan Kurumu'nun 49. maddesinde cezai müeyyide uygulanabilmesini öngören hükmü uygulamak üzere çıkarılan 20 Mayıs 1964 tarihli ve 25 sayılı Genel Kurul kararı tatbik edilmişse de ilanları kesilen gazetelerin açtıkları idari davaların lehlerine sonuçlanması üzerine, bu gazetelerle birlikte diğer birçok mevkute, Basın Ahlak Yasası'na uyacaklarını belirten taahhütnamelerini geri aldıklarını bildirmişlerdir."¹⁰

3.1.) Basın Şeref Divanı'nın Başarısızlık Nedenleri

Tüm bu olumsuz gelişmelerden sonra Basın Şeref Divanı son olarak 1967 yılında bir dosya hakkında takipsizlik kararı almış¹¹ ve o tarihten sonra da işlevini yitirmiştir. Başarısızlıkla sonuçlanan Basın Şeref Divanı girişimi 21-24 Mayıs 1968 tarihleri arasında İstanbul'da toplanan bir sempozyumda ele alınarak değerlendirilmiştir. "Prof. Dr. Sulhi Dönmezer, bu toplantı sırasında gönüllü özdenetim örgütleri yerine; yasaya dayanan, yaptırımları etkili kuruluşlara gereksinim olduğu biçiminde ortaya çıkan görüşlere karşı dile getirilen sakıncıları şöyle belirtmiştir: *Kanuni teşekküller basın üzerinde bu derece etkili olacak bir kuruluşa siyasi nitelikte*

¹⁰ Ö. TIKVEŞ, a.g.e., s.193.

¹¹ Zeynep ALEMNDAR, Oyunun Kuralı, Bilgi Yayınevi, Ankara, 1990, s.87.

baskılar yapabilirler, siyasi partiler ele geçirmeye çalışabilirler. Bu yolla bizzat basın içindeki sol kanadın sağı, sağ kanadın solu tasfiye etmek teşebbüsleri ortaya çıkabilir."¹² Ayrıca, Dönmezer, Basın şeref Divanı'nın başarısızlık nedenleri olarak şunları ortaya koymuştur:

1-)Basın şeref Divanı'nın sadece ceza verici bir örgüt olarak kurulmasının basın tarafından umacı gibi görülmesine, bu yüzden sevgi ve prestij kazanamamasına yol açması,

2-)Teşhir niteliğindeki yaptırımların etkisiz kalması, bu yaptırımların gazetecileri aynı hareketleri yinelemekten alıkoyacak nitelikler taşıması,

3-)İlan kesme biçiminde mali yaptırımlara başvurulmasının gazetelerin şeref Divanı'ndan çekilmesine yol açması,

4-)Mali kaynak yetersizliği,

5-)Siyasi hayatın ve ideolojik tartışmaların yoğunlaşmasıyla birlikte Basın Ahlak Yasası'na aykırı tavırların artması ancak bunların izlenmesinde eksik kalınmasıyla arada bir yapılan denetimlerin adaletsizlik yaratması,

6-)Basın Şeref Divanı'nın gerek basın mensupları arasında gerekse kamuoyunda gerekli saygınlığı kazanamaması yüzünden divan kararlarının moral bir yaptırım olarak kamuoyunda gerekli etkiyi yaratmaması,

7-)Kamuoyunun Basın Ahlak Yasası'na aykırı yayınlarda gazeteciler üzerinde etkili bir kontrol yapamaması, bazı durumlarda moral yaptırımların ters etki göstererek cezalandırılan basın organına karşı ilginin artması,

¹² Z.ALEMDAR, a.g.e., s.96.

8-)Türk basınında belirli ahlaki standartların kuşaktan kuşağa geçen bir kültür mirası olarak henüz gelişmemiş olması,

9-)Sürelî yayınların esas itibariyle patronların etkileri altında bulunmaları nedeniyle, basında çalışanlara yönelik bir yaptırımın etkili olmasına olanak bulunmaması."¹³

Basın Şeref Divanı 8 yıllık bir faaliyet süreci sonunda işlevini yitirerek ortadan kalkmıştır. Ancak bu girişim daha sonraki atılımlara basamak oluşturması onlara yol göstermesi açısından önemli bir deneyim olduğu hakkındaki kanaatimizi de belirtmekte yarar olduğunu düşünüyorum.

4.)Basın Konseyi

Basın Şeref Divanı'nın fiilen sona ermesinin ardından Türkiye'de basın ahlakı ile ilgili çalışmalar devam etmiş yapılan pekçok toplantıda bu konu gündeme getirilerek bu alandaki boşluğun doldurulması yönünde meslek adamları düşüncelerini açıklamışlardır. Örneğin, 19 Aralık 1975 tarihinde, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Konferans Salonu'nda toplanan 2.Türk Basın Kurultayı, zamanın Cumhurbaşkanı Fahri S.Korutürk'ün, açılışa gönderdiği kutlama telgrafının okunmasıyla açılmıştı. İlki, 1935 yılında yapılan Türk Basın Kurultayı'nın ikinci gününde, "Basın'ın Görev ve Sorumlulukları Komisyonu" seçilmişti. Bu komisyonda görev alanlar şunlardı: Başkan Ord. Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay, Başkan Vekili Vasfiye Özkoçak, Raportör Özer Oral ve Komisyon Sözcüsü Şemsi Kuseyri.¹⁴ İşte bu komisyon, basında otokontrol konusunu ele alarak bununla ilgili detaylı bir raporu

¹³ Z.ALEMDAR, a.g.e., ss.96, 97.

¹⁴ Erdoğan TAMER (düzenleyen), 2. Türk Basın Kurultayı, Basın Yayın Genel Müdürlüğü, Ankara, 1976, s.83.

kurultaya sunmuştu. Raporda özetle, otokontrol mekanizmasının basın özgürlüğü zarara uğratılmadan işler hale getirilmesi konusunda görüş bildirilmekteydi.¹⁵

Bu toplantının üzerinden onbir yıl geçtikten sonra, 1986 yılında İstanbul'da dokuz gazeteci bir çalışma grubu oluşturarak bir araya gelmişler, basın kuruluşları ve mensupları ile yaptıkları temaslarda 'Basın Konseyi' kurma düşüncelerini açıklamışlar ve buna ilişkin önerileri toplamışlardır.¹⁶

Bu konudaki öneriler de dikkate alınarak "Basın Meslek İlkeleri" ve "Basın Konseyi Sözleşmesi" esasları oluşturulmuş, "hazırlık çalışmalarının tamamlanmasıyla birlikte Basın Konseyi 6 Şubat 1988' de 28 gazete, 22 dergi, 11 haber ajansı, 6 yayım kuruluşu ve 6 basın kuruluşunun katılımı ile resmen kurulmuştur."¹⁷ Bugün, "Basın Konseyi" kuruluşunun üzerinden yaklaşık dokuz yıl gibi bir süre geçmesine karşın, "Basın Şeref Divanı" denemesinin aksine, herhangi bir yasal yaptırım uygulaması bulunmamasına rağmen görevini başarıyla sürdürmektedir. Basın Şeref Divanı girişiminden elde edilen deneyimin de, buna katkıda bulunduğu şeklindeki şahsi kanaatimizi burada belirtmeden geçemeyiz.

Basının dışarıdan müdahale edilmeksizin kendi kendini kontrolü amacını hedefleyen "Basın Konseyi" basın mesleği mensupları tarafından eleştiriye de uğramıştır. Örneğin, "Nail Güreli Türk basınındaki sorunların yapılanma biçiminden kaynaklandığını, basında emeğe verilen değer çok düşük olduğunu, bu nedenle '*Holdingleşme süreci yaşayan, ekonomik ve siyasi güçlerle fazla içli dışlı olan basının yapılanma biçimi*

¹⁵ E.TAMER, a.g.e., s.84.

¹⁶ K.İÇEL, a.g.e., s.220.

¹⁷ Z.ALEMDAR, a.g.e., s.110.

gözden geçirilmedikçe' basın konseyi gibi bir kurumdan çözüm beklemenin gerçekçi olmadığı kanısındadır."¹⁸

5.Sonuç Yerine

Konuya ilişkin kişisel görüşümüzü belirtmemiz gerekirse, Nail Güreli'nin eleştirisine kısmen de olsa katılmamak olası değildir. Gerek siyasi gerekse ekonomik ve yapılanmanın getirdiği bir takım aksaklıklar bugün dahi genel olarak belirtmek gerekirse medyanın görev yapmasını olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Ancak, yetki yanında sorumluluğu da getirir. Bunlardan birisi olamaz ise diğeri anlamını yitirir. Ayrıca kendini kontrol edemeyen gücü, dışarıdan kontrol etmeye kalkışacak olanların ortaya çıkması kaçınılmazdır. "Basın hürriyeti kötüye kullanılmaya, amacından saptırılmaya başlanırsa, devlet basın üzerindeki denetimi ve baskıyı arttırmaya başlar. Oysa bu, basın özgürlüğü bakımından tehlike arzeder. İşte, bu tehlikeyi önlemenin önemli şartı, devletin müdahalesini lüzumsuz kılacak bir denetim yolunun bulunmasıdır."¹⁹

Burada belirtilmesi gereken bir nokta da, bu tip "Basın Konseyi" gibi oluşumların gönüllü kuruluşlar olma özelliğidir. Yani bunların bir takım yasal düzenlemelerden kuvvet alarak yaptırım uygulamaları söz konusu olamaz, olması da basın özgürlüğü açısından büyük sakıncalar doğurur. Çünkü "Basın Birliği" ya da "Basın Odası" şeklinde ortaya çıkacak ve yasal düzenlemeler marifetiyle faaliyet gösterecek olan bu kuruluşlar ister istemez devletin ya da hükümetin baskısı altında kalacak ve ondan etkileneceklerdir. Bu durumda, basın da bağımsız ve

---

¹⁸ Z.ALEMİDAR, a.g.e., s.110.

¹⁹ İsmet GİRİTLİ, *Günümüzde Haberleşme*, Der Yayınları:51, İstanbul, 1988, ss.30-31.

özgür biçimde, kendisinden beklenen "denetim" görevini yerine getiremeyecektir. İktidar erkini ellerinde tutanlar, ne kadar iyi niyetli ve hoşgörülü olurlarsa olsunlar, bu baskı ve etki altında kalma kaçınılmaz bir gerçek olarak karşımıza çıkacaktır.

Unutulmamalıdır ki, basın özgürlüğü vatandaşların haber alma özgürlüğünün vazgeçilmez tamamlayıcısıdır. Basın özgürlüğünü kullanarak habere ulaşan ve onu halka duyuran gazeteci kendi kişisel hakkının ötesinde, basın özgürlüğü hakkını kamusal bir yarar doğrultusunda kullandığının farkında olmak zorundadır. Özetleyecek olursak, basın özgürlüğü kişisel değil kamusal bir amaca hizmet eder. O halde, bu önemli görev yerine getirilirken basın özgürlüğüne zarar vermeden, basına saygınlık kazandıracak ona dışarıdan müdahale olasılığını en aza indirecek bazı ilkelerin, toplumun her kesimine, bu arada devlete ya da hükümete de fayda sağlayacağı inkar edilemez bir gerçektir. Günümüzden yaklaşık 2000 yıl önce yaşamış olan Romalı şair Juvenal o devirde şunu soruyordu: Gözcüleri kim gözetleyecek ?²⁰

Basın özgürlüğünün ve saygınlığının korunması için basının denetlenmesi görevinin, yine meslekten gelen ve bu işi gönüllü olarak yapan kişi ve kuruluşlar tarafından gerçekleştirilmesi, sadece hür ve demokratik bir ülke için değil aynı zamanda o ülke vatandaşlarının vatandaşlık görevlerini en üstün seviyede yerine getirebilmeleri için de, varılması amaçlanan ideal bir hedef olarak algılanmalıdır. Aksi takdirde, yasal bir takım önlemlerin alındığı bir ortamda "basın ahlakı" ve "basın özgürlüğü" kavramları somut olarak gerçek hayatın içinde yerlerini alamayacaklardır. O halde, basının "kendi

²⁰ Philip SEIB, Campaigns and Conscience, The Ethics of Political Journalism, Praeger Publishers, Westport-Connecticut, 1994, s.121.

kendini denetlemesi" - ya da basında otokontrol - basın özgürlüğü açısından çok önemli bir mesleki faaliyettir ve bunun aksatılmadan sürdürülmesi de ülkede yaşayan her vatandaşın yararınadır.

